

8

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Rozžihá Maria svíce v nás.
Temnotou s Marií projdem snáz.
Rozžihá ...*

Hosana – zpěvník křest. písní

Úvodní slovo

Toto číslo Tomáška je „májové“ – sluší se tedy hned na začátku zmínit tu, ke které se v tomto měsíci častěji obracíme, a která také bude patronkou naší farní pouti – Ježíšovu matku Marii.

Nejprve mě napadá: kolik toho ve svém životě Maria musela nachodit! Hned po zvěstování k Alžbětě do hor, pak s manželem ke sčítání do Betléma, odtud s rodinou do exilu v Egyptě, pak konečně do Nazareta – a posléze se svým Synem celou Galilejí i Judskem až do Jeruzaléma do večeradla, na Golgotu a k prázdnému

hrobu – aby pak doprovázela i apoštoly při jejich prvních krocích ve službách evangelia.

Tak si říkám – kdo z nás se jí vyrovná? Nemusíme Marii nijak zbožšťovat, stačí, když budeme objektivní, abychom spatřili její velikost. A asi i pochopíme, proč je pro tolik generací „Hvězdou jitřní“ a „Bránou nebeskou“.

Zkusme během tohoto měsíce alespoň zатуšit, jak mnoho jsme zabydlení sami v sobě. Třeba se jednou dokážeme i vydat znovu na cestu, po které šla kdysi i Maria.

Váš otec Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **! NEZAPOMEŇTE ! na farní pout'**, která se koná v **úterý 8. května 2001**. Sraz pro pěší bude na konečné autobusů v Útěchově v 10³⁰. Pout' je určena pro celou farnost, takže ti, kteří nemohou ujít přibližně 5 kilometrů (do Vranova), mají možnost jet od našeho kostela (ve 12³⁰) autobusem až na místo.

Na Vranově bude ve 13³⁰ sloužena mše svatá a po ní bude v nedalekém sále malé posezení s programem.

Prosíme všechny, kdo mohou, aby přispěli nějakou maličkostí na společné pohostění. Příspěvky na společný stůl budeme vybírat na srazech.

• **Seminář k Pokoji a dobru**

List biskupů k sociálním otázkám nazvaný Pokoj a dobro byl předmětem výkladu a diskuse na semináři ve dnech 6. – 8. dubna na Velehradě. Semináře se zúčastnilo 140 zájemců z celé republiky. Další zájemce museli pořadatelé odmítnout, protože ubytovací kapacita už nestačila. Byli přítomni i účastníci z Rakouska, Německa Itálie a Slovenska. Široký zájem potvrdil, že list k sociálním otázkám přišel v pravý čas a kritika od Václava Klause publikovaná v denním tisku dokonce zájem o něj ještě prohloubila. Bude zřejmě potřeba dotisknout náklad.

(KT č. 16 z 22. 4. 01)

Hledal jsem odpovědi . . .

rozhovor s novokřtěncem

Předevčím jsme se vrátili z velikonočního Újezdu u Černé Hory, kde naše malá skromná společnost za bujarého veselí prožila Boží hod a Pondělí velikonoční. Bylo tam hodně veselo, hodně křiku a nemálo dobrého jídla . . .

Dnes už je ale středa. Sedím doma v teple a vzpomínám na všechny ty lidi, které jsem v Újezdě potkal. Bylo jich tam vskutku hodně – tak např.: Martin, Petr, Přemek, . . . No jistě! Martin! Ten přece na Bílou sobotu přijal křest! Pořád měl takovou bodrou náladu a chtěl si s někým povídat, a tak mi poskytl jednoduchou záminku, jak z něho vytahat nějaké ty rozumy:

Martině, pověz mi něco o sobě. O tom co děláš, co tě baví.

Jsem z Brna a mám jednu sestru. Zatím studuji (architekturu), ale zrovna teď jsem rok na praxi, takže je to spíše takové pracovní. No ale kromě školy taky rád chodím na čundry apod.

A jak jsi se dostal k víře? Byl to nějaký radikální zlom, nebo se to všechno tříbilo v průběhu delší doby?

Ne, ne, kdepak, žádný velký zlom! Všechno to trvalo a zráló pěkně pomalu. Ale zase od malička. Ona totiž církev působí na člověka, i když dotyčný není věřící. Prostě má odpovědi na otázky, co si

každý normální člověk v životě mnohokrát položí.

Když to vztáhnou přibližně k dnešnímu dni, tak už před třemi roky jsem se chtěl přihlásit do katechumenátu – zrovna jsem tehdy objevil nějaké letáčku u sv. Jakuba. Jenže ona církev je z vnějšího pohledu moc uzavřená. Těžko se do ní vstupuje jen tak nezávazně. Když se začne bavit ateista s věřícím člověkem, tak jejich rozhovor po čase ustrne na nějakém bodě a pak se třeba začít rozhovor od začátku. To byl vlastně důvod k tomu, proč jsem se tehdy ještě nepřihlásil – prostě jsem jim nerozuměl. Pak jsem ale v létě jen s Tomem (mým nynějším kmotrem) do Roháčů a bavili jsme se právě o víře a on mě nakonec pozval do společenství, které má u sv. Tomáše s několika dalšíma klukama a holkama, co jsou stejně staří jako já. A tak jsem se dostal do společenství dřív než do katechumenátu. A jsem moc rád, že je to v tomto pořadí, protože – a to je další problém církve – katechumeni, to je jak nová generace, neznají se s nikým z farnosti. Farnost je pro ně jen pojem. Mně se podařilo tohle odbourat. Poznal jsem nejdříve lidi z farnosti a přiblížil se jim a teprve pak jsem se začal chodit do katechumenátu a následně přijal křest. Tohle bych moc přál i ostatním.

Vidíš teď díky křtu ve svém životě nějakou významnou změnu?

Je něco naprosto odlišného! Předtím to byla cesta za něčím. Stále jsem NĚCO hledal, ale teď už je to taková křtem

potvrzená JISTOTA. Navíc, předtím jsem se mohl vždy jen přijít PODÍVAT na mši, zatímco teď už se můžu plně zúčastňovat.

Jak jsi požíval samotnou Bílou sobotu?

Byla strašně hezká, ale v žádném případě se mi nezatmívalo před očima a ani žádné jiné podobné zázraky. Byl jsem rád, že tam byla spousta lidí, přišli i mí kamarádi – evangelíci – a i jim se to moc líbilo.

Zmiňoval jsi se o ostatních katechumenech, se kterými jsi mj. prožíval 2 roky přípravy na křest. Co po těch dvou letech? Budete se ještě scházet?

Kdyby to šlo, tak bychom moc rádi pokračovali. Není nás moc, takže v tom problém nebude, ale jsou mezi námi obrovské generační rozdíly. A to je myslím ten největší zádrhel. Každý půjde tam, kam ho to potáhne. Máme ale ještě slíbený výlet do Olomouce, tak ještě není všem dnům konec. Jo a v té Olomouci, to se podíváme do semináře ...

Přeji Martinovi, a současně i všem ostatním, co letos na Velikonoce přistoupili ke křtu, aby se dokázali ještě dlouho radovat z té veliké noci a tuto radostnou zvěst dokázali předávat dál všem lidem. Přejme si to ale i my navzájem! Co na tom, že prožíváme Velikonoce již podruhé, potřetí, ...! Tak snad o to víc a hlouběji, ne!?

– ds –

Z farní charity

Z prvních letošních čísel zpravodajů ČKCH a DCH jsme pro vás vypsali:

1. TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2001

Tříkrálovou sbírku pořádala Charita letos poprvé na celém území republiky. Ke dni 12. února se sešlo na centrálním kontě celkem 31 174 562,70 Kč, které budou použity pro potřeby lidí v nouzi.

Většinu částky (asi 23,5 milionu Kč) tvoří výtěžek z pokladniček, se kterými koledovalo v českých a moravských vesnicích a městech celkem 5 722 skupinek koledníků, převážně dětí a mládeže. Zbytek (tedy 7,6 milionu) poukázali dárci na centrální konto prostřednictvím „tříkrálových“ složenek, které byly roznášeny do poštovních schránek, či převodem finančních příspěvků z bankovních účtů.

1.1 V BRNĚNSKÉ DIECÉZI SEČTENO A PODTRŽENO

Přes počáteční obavy měla Tříkrálová sbírka na jihu Moravy vcelku pozitivní ohlas. Největší úspěchy sklidily skupinky koledníků, které byly oblečeny do převleků a nápaditých kostýmů a které v navštívených domácnostech zpívaly. Široká veřejnost přijala sbírku kladně, na řadě míst občané koledníky očekávali. Zvláště starší lidé s dojetím vzpomínali, jak sami chodili zamlada po koledě.

*diecézní koordinátoři
Petr Konzal a Petr Zelinka*

1.2 VAVŘÍNOVÝ VĚNEC PRO OBLAST BRNO-VENKOV

S naprosto nečekaným úspěchem proběhla Tříkrálová sbírka v oblasti Brno-venkov. Přestože tu dosud nebyla založena oblastní charita, vyrazil právě zde do městských a vesnických ulic největší počet koledníků (211), a také finanční výtěžek (1 207 420,70 Kč) vynesl oblast Brna-venkova před všechny ostatní oblasti brněnské diecéze. Organizačním ústředím sbírky byl rajhradský Dům léčby bolesti s hospicem sv. Josefa.

V naší oblasti, kde na počátku stály jen čtyři aktivní farní charity, se s pomocí pánů farářů a orelských a junáckých jednot našlo na 200 dospělých a 500 dětí, kteří věnovali svou práci a čas dobré věci. V řadě obcí se ke sbírce přidaly i místní obecní úřady. Je dobře, že všichni vzali charitu a pomoc bližním za svou. To byl také cíl sbírky. Myslím, že hned ten první.

*Michal Vlasák
Dům léčby bolestí hospicem sv. Josefa
Rajhrad u Brna*

Jedna skupinka koledníků přišla ke dveřím těžce nemocné paní. Když odzpívali koledu, ta nejmenší, pětiletá královna se bez ostýchání zeptala: „A proč jste taková smutná, paní“? „Jak bych nebyla smutná. Pozítří jdu na operaci a bojím se, jak to dopadne.“ A holčička s klidem odpověděla: „No, však se nebojte, Pán Bůh se o vás postará.“ Když se pan děkan s onou paní na druhý den potkal, usmívala se a děkovala mu za návštěvu našich koledníků, kteří ji dodali síly do boje s nemocí.

(z oblasti Brno-venkov)

Přehled podle diecézí	Počet obyvatel [tis.] (v r. 1997)	Počet věřících [tis.] (v r. 1997)	Počet skupinek koledníků	Celkový výnos pokladniček [Kč]
Brno	1400	750	1040	4 423 953,40
České Budějovice	845	400	176	755 357,40
Hradec Králové	1300	470	850	3 066 696,10
Litoměřice	1400	280	100	357 655,00
Olomouc	1400	750	2 098	8 284 367,00
Ostrava-Opava	1370	600	910	4 394 550,90
Plzeň	800	242	298	1 171 653,90
Praha	2 100	604	250	1 121 080,90
Celkem	10 615	4 096	5 722	23 575 314,60

* * *

Oblast (děkanství)	Počet skupinek	Výtěžek
Blanensko, Boskovicko	50	181 896,40 Kč
Brno město	87	316 426,10 Kč
Brno-venkov, Tišnovsko, Rosicko	211	1 207 420,70 Kč
Břeclavsko, Hustopečsko	111	610 911,60 Kč
Hodonínsko, Slavkovsko	173	736 382,30 Kč
Jihlavsko, Telčsko	200	565 013,50 Kč
Třebíčsko, Moravskobudějovicko	111	528 380,10 Kč
Znojemsko, Moravskokrumlovsko	89	265 051,00 Kč
Žďár nad Sázavou	7	12 471,70 Kč
celkem	1039	4 423 953,40 Kč

Co říci na závěr? Že jsme bohatší o zkušenosti, o krásné společenství, které jsme spolu ty tři dny vytvořili, že jsme měli to nejlepší počasí, jaké mohlo být (na východě Ruska měli v těch dnech minus 60 °C), a že příště už možná budeme vědět, jak na to.

* * *

Skupinka zazvonila u domku starších manželů. Otevřela jim babička, která je už očekávala s dvouseťkorunou v ruce. Děti zazpívaly a jejich vedoucí vysvětlila,

na co a kam peníze půjdou. Když viděla bankovku, snažila se babičce rozmluvit, at' jim tak velké peníze nedává, určitě prý sami nemají nazbyt. Stařeček, který ležel celou dobu na divanu v kuchyni, se zeptal: „A kolik jim to vlastně dáváš?“ Ted' teprve vedoucí polilo horko, když si představila, jak bude děda babičku hubovat. Místo toho však uslyšela: „No tak to je v pořádku. Brambory máme, na chleba taky a důchod bude čtrnáctýho.“

(z oblasti Brno-venkov)

1.3 JAK SE CHODÍ PO KOLEDĚ VE VELKOMĚSTĚ

Organizace Tříkrálové sbírky v tak velkém městě, jako je Brno, s sebou nesla určitá úskalí. Musím přiznat, že jsme letos ještě příliš nevěděli, jak na Brňany, ale pro příští rok už máme spoustu nových nápadů a vylepšení.

Obcházet byt po bytu není technicky možné. Tato forma se nám osvědčila pouze v městských částech, kde převažují rodinné domy a lidé se navzájem znají (např. v Komině nebo Tuřanech). Na těchto místech fungují dobře farní charity, které sestavily skupinky z řad místních mladých. Ti se sice zpočátku ostýchali chodit po koledě, ale nakonec vše překonali a do svých kasiček vybrali vysoké částky.

Velký problém pro nás znamenala sídliště. Koledníci zde nechtěli chodit, a tak se nám do těchto míst podařilo poslat jen velmi málo skupinek. Tyto skupinky se také vracely s „chudšími“ kasičkami a stěžovaly si na nezáměr lidí. Pokud se koledníci dostali do nějakého domu, tak s nimi lidé většinou hovořili přes dveře nebo se jim vůbec neozvali, a pokud oslovovali lidi na ulici, častou výmluvou bylo, že nemají u sebe peníze.

S vynikající myšlenou přišli studenti Biskupského gymnázia. Sami se domluvili s vedením nákupního centra Shopping park, připravili si kostýmy, secvičili pásmo koled a v sobotu 6. 1. vystoupili v rámci zábavného odpoledne. Po vystoupení se pak s kasičkami rozeběhli po celém areálu. Příště bychom byli rádi, kdyby se nám

podobné akce podařily zajistit i v dalších hypermarketech.

Ing. Květa Peštuchová

OCH Brno

1.4 BYSTRCKÁ TŘÍKRÁLOVÁ

V bystrckém sídlišti jsou osmi- a dvacítipodlažní paneláky a já si neuměl představit, že bychom dole pomačkali všech šedesát zvonků. Tak jsme se domluvili, že vyjedeme do nejvyššího patra, a pak jsme obcházeli chodby všech pater a hlasitě jsme zpívali koledy. Ze všech šedesáti bytů se otevřel dvoje dveře. Věděl jsem, že s tím musím něco udělat. Byl jsem strašně zkroušený, že se nic neděje, že nedokážu lidi oslovit a zaujmout a že je jich málo. A pak jsem si s hrůzou uvědomil, že jsem se za to nepomodlil. Když jsem to konečně udělal, ta modlitba měla tak silný efekt, že mi přinesla absolutní klid. Zjistil jsem, že to vůbec nezáleží na mně, že to záleží na Pánu Bohu, na Duchu Svatém, že ten je daleko šikovnější než já, že to má perfektně pod palcem a já mu to akorát nesmím kazit. A ten výsledek opravdu předčil mé očekávání. Je potřeba to svěřit Pánu. A Pán Bůh to požehnal, určitě to požehnané bylo.

František Zajíček

koordinátor sbírky v Brně-Bystrci

2. UPOZORNĚNÍ

Sestry a bratři, ještě mnoho dalších zážitků z tříkrálové sbírky 2001 najdete v 1. čísle Zpravodaje DCHB. Jeden exemplář tohoto časopisu visí v kostele pod naší vývěskou. Jsou v něm i další důležité informace, které byste měli znát. Nebudou tedy námitky, když si půjčíte tento výtisk na přečtení domů a pak jej zase pověsíte na háček pod vývěskou, aby si ho i další zájemci mohli přečíst. Děkujeme za pochopení.

Kaďourkovi

Pohledem jednoho rodiče

názory a úvahy

Na téma „Děti v kostele“ toho bylo řečeno mnoho. Přesto bych se chtěla připojit svými postřehy, protože my rodiče jsme dosud byli spíše oslovováni ze strany kněží, či nepřímo připomínkami ostatních účastníků mše. Píši tímto jako matka předškolních dětí (neboť chci věřit, že u těch školou povinných některé problémy s účastí pominou).

Osobně považuji kostel sv. Tomáše za jedno z nejpříznivějších prostředí pro malé děti, v němž jsem se nikdy nesetkala s otevřenými projevy kritiky, a o tom, že nějaká existuje, se dovídám pouze zprostředkovaně. Především chci poděkovat za trpělivost starších spoluúčastníků, kněží a jáhnů, s níž statečně snášejí dětské projevy, aniž my rodiče tušíme, co je toto nasazení stojí.

Jsem zastáncem názoru, vysloveného též o. Petrem, že děti do kostela v zásadě patří, (stejně jako sem patří ohleduplnost vůči ostatním). Skutečnost, že děti do sedmi let nejsou povinny účastí na mši sv., chápu nikoliv jako doporučení „raději je s sebou neberte“, nýbrž jako určitou velkorysost vůči nám rodičům, něco jako „není nutné vláčet je sem za každou cenu“. Dítě se v kostele musí cítit od malička doma, aby tam později rádo chodilo bez přílišného vědomí „povinnosti“. Kdybychom je (dovedeno ad absurdum) do sedmi let striktně nechávali doma, možná by si pak návštěvu kostela spojovalo se školní docházkou, neboť jinak by těžko chápalo, proč teď do kostela „musí“, když předtím „nemuselo“.

Předškolní dítě v kostele s sebou ovšem nese mnoho nároků nejen na Boží lid, kněze a jáhny, ale i na rodiče samotné. Návštěva kostela pro nás nezřídka bývá skutečně „plněním povinnosti“, neustálým krocením dětských temperamentů (zděděných nejspíš po nás), spojeným po většinu mše s řešením věčného dilematu „kdy už odejít“. Jsem si vědoma, že hranice toho, co je u malých dětí v kostele ještě únosné a co už ne, má každý jinde. Zejména u nás rodičů jsou pochopitelně hodně posunuty v neprospěch ostatních.

Trávíme-li mši v kapli, má to své nesporné výhody, vylepšené nedávno televizní obrazovkou (která nám do jisté míry umožňuje účastnit se i velkopátečních obřadů, již jsme dříve trávili zcela odříznuti od posvátného dění). Nevýhodou je často poněkud zdivočelé dítě, které v kapli

ztrácí všechny zábrany, ocitá se ve světě, kde může nerušeně a beztrestně dovádět a překračuje míru snesitelnou i rodičům. My jsme pak natolik zaskočeni, že zapomínáme „odpovídat“ knězi u oltáře a ostýcháme se v hluku dětského dupání a pištění pomodlit společně Otčenáš (protože přece stejně není slyšet). Proto raději dávám přednost pravé boční lodi, což ovšem znamená, že se třeba před proměňováním musím dát na ústup a prodírat se s kočárem a řvoucím dítětem zástupem ministrantů ke kapli – necht' mi to laskavě prominou. (Představte si situaci, kdy s dítětem sotva chodícím není problém až do doby, kdy „bourá“ – čehož si rodič ani nemusí všimnout. Než pochopí, že svého potomka neuklidní, uplyne nekonečných patnáct vteřin, než zapadne do kaple, dalších dvacet. Vzdávám hold všem, kteří se v tuto chvíli nepohorší nad tímto maličkým.)

Mám-li nemocného manžela či některé dítě, ráda je obě svěřím tatínkovi do péče a jdu si do kostela odpočinout – promiňte, zbožně se pomodlit. Aspoň jednou za čas nemusím večer přemýšlet, zda jsem vlastně na mši byla nebo nebyla. (Pokud se mi starší dcerka při odchodu nepověsí na rukáv s výkřikem: „Já půjdu s maminkou!“)

Pavla Holíková

Slovo nemocným

Jste chrámem Božím.

1 Kor 3,16

Na světě je hodně lidí, kteří jsou osamělí a kteří svou samotu nesou velmi těžce. Někdy je příčinou skutečnost, že ten člověk, který byl velmi blízký, už zemřel, nebo se třeba po dlouhé době zhroutilo manželství. Jsou však i lidé, kterým se nepodařilo uzavřít přátelský vztah s druhým člověkem. Kdo nežil ve skutečné samotě, si neumí představit, jak těžký je život osamělého člověka. Každý se však může jednoho dne stát osamělým, a proto s tím musí počítat a být na tuto možnost připravený.

Člověk žijící ve stavu posvěcující milosti má ve své duši Boha stále zvláštním způsobem přítomného, a proto nikdy není opuštěný, ale může se se vším k němu obracet a má jistotu, že Bůh ve své všemohoucnosti a dobrotě je vždy schopen a ochoten mu poskytovat tu pomoc, kterou právě potřebuje. I tento člověk může mít někdy dojem, že i Bůh ho opustil. Je to však zkouška víry a trpělivosti a když ji člověk dobře prožije, prohloubí se jeho vztah k Bohu a také jeho důvěra v jeho pomoc.

Žádná situace v životě člověka není náhodná, ale každá má smysl. Bůh nás nikdy nevystavuje zkouškám, které jsou nad naše síly a i když nás zkouší samotou, dává nám vždy dost sil, abychom ji uměli dobře

prožít. My se můžeme k Bohu přítomnému v naší duši obracet se vším, co prožíváme, a to jak s tím, co je pro nás těžké, tak i s tím, co nám působí radost. Můžeme se k němu obracet krátkými modlitbami, které budou trvat třeba jen několik vteřin. Je to dobrá modlitba, protože v ní není žádná roztržitost a vyjadřuje to, co právě prožíváme. Takové modlitby jsou pro nás zdrojem jistoty, že Bůh je s námi, že je nám blíž než kterýkoliv člověk, že pro nás má vždy čas a může nám dát všechno, co potřebujeme.

Když přijmeme osamělost, která nás potká a když ji budeme pokládat za dar od Boha, tak nám její prožívání prospěje, protože nás naučí lásce k Bohu. To, co se nám bude zdát na začátku těžké, prožijeme vyrovnaně a prospěje nám to. Čím se budeme ve chvílích samoty obracet na Boha s větší důvěrou, tím bude naše modlitba účinnější a prospěje nám, i lidem, za které budeme prosit. My v těchto modlitbách nemusíme Bohu vysvětlovat, co potřebujeme my anebo naši bližní, protože On je vševědoucí a ví, co kdo potřebuje, v které době a v jaké formě.

Život naplněný láskou k Bohu i k lidem může být někdy těžký, protože může být prožíván v samotě, ale vždy bude mít velkou hodnotu v očích Božích. Když ho budeme dobře prožívat, bude přínosem pro každého z nás i pro celou lidskou společnost.

Otec Josef Šik

Z dopisů čtenářů

Následující příspěvek otiskujeme s obzvláštní radostí, neboť je reakcí na jeden z článků z minulého čísla, což dokazuje, že „Tomášek“ začíná plnit svou funkci – dává všem farníkům prostor k vyjádření svého názoru a tím naši farnost spojuje.

Vážení čtenáři Tomáška,

Poté, co jsem si přečetl Tomáška číslo 7, mi to nedalo, a musel jsem Vám napsat. Je totiž třeba uvést některé věci na pravou míru.

Minulý Tomášek byl opravdu nabitý skvělými články (viz *Oslava, Rozhovor s Marabuem*), ale zaujala mne i pohádka. Řekl bych, že spousta příznivců ledního hokeje uvítala přítomnost jednoho z klubů v této velmi ostře sledované rubrice (tzn. Pohádka či Příběh). Avšak autor se dopustil i několika chyb:

1. Když už se zmíní o takovém tématu, měl by jej rozvést. Nestačí jedna věta.
2. Autor z nepochopitelných důvodů vycházel z chybných předpokladů a mylných faktů.

Na „YTONGU“ se nehulajdá. K tomu není, co dodat.

Nikdy jsem tam neviděl fanouška, který by do rytmu bušil pokličkami, natož fanyнку.

Dále si nejsem vědom, že by někdo jen řekl větu HC YTONG JE NEJLEPŠÍ nebo ji dokonce zařval.

A pak je tu ještě problém fandícího děvčete. Z vlastní zkušenosti mohu prozradit, dívky sice v kotli bývají, a není jich málo, ale 90% z nich nefandí, nýbrž se poohlíží po příslušnicích „fandícího pohlaví“. Dále bych chtěl podotknout, že možnost, aby šla holka na YTONG(!) fandit(!!!) se spolužáky, se dá přirovnat k možnosti projítí afrického či asijského sudokopytníka dvířky, přirovnávající se velikostí k otvoru na širším konci primitivního šicího nástroje.

Ale dost už bylo kritiky. Podařilo si mi získat autorská práva na 2 básně vytvořené přímo fanoušky HC YTONGU BRNO (tu druhou napsal celý kolektiv autorů). Zde jsou:

Poema o Tomáši Vakovi

MICHAL PŘÍRODA DŽUNGLE ŽĎÁRSKÝ

A

TOMÁŠ VIDLE VILD

Když *Tomáš Vak* malý byl,
YTONG se mu zalíbil.

Ta kombinace,
ta hra

a bylo to jak v ráji,

když kapitánem ho jmenovali

A když *YTONGští* hráči s Kometou hráli,
všichni na něj spoléhali.

Tomáš Vak však nezklamal
a 40s před koncem rozhodující gól dal.

Dopěvek:

Tomáš Vak je hvězda největší
a ten, kdo něco namítá jako Crha skončí!!!

Pozn. red. Crha – byt' spolužákem nadaných tvůrců výše uvedené Poemy – fandí Kometě.

Óda Láďa v YTONGu

Úvod:

Láďa Kudrna je hvězda
o jaké se vám ani nezdá
když jde na led mává
a každý ze sedadla vstává
ano, to je on **Láďa**

miláček publika
miláček fanoušků
miláček **YTONGU**
miláček papoušků

když betony si nazuje
každý štatlař se raduje
Láďa chytá v klubu z Brna
A jmenuje se **Kudrna**.

Ist period:

Tomáš Vak buly vyhrává
A hned na modrou **Alešovi** přihrává
Padělek do boje směle kráčí
A Kometa se hned ztrácí

A když z boje vítězně se vrací
standarty klubu nad hlavou roztáčí
a v bráně kraluje **Kudrna**
nejlepší ze všech brankářů Brna
on vychytá shut-out
a nepřítel je hned out.

2nd period:

YTONG už 2:0 vyhrává
A **Láďa** v bráně odpočívá
najednou však střela vyletěla
před **Kudrnou** se nezastavila
a **Láďovu** nulu porušila
ale hrálo se dál
a **Láďa** zas pevně v bráně stál
až do chvíle než obrana **YTONGU** zaspala
Kometa toho využila a vyrovnala.

3rd period:

Teď nastupuje na 1. formace
snad dají gól ale je jen minuta do konce
Kometa útočí avšak útok se nezdaří
Padělek má puk a míří
skvěle nahrál na modrou
Petr Jež brankář Komety řekl: aou!
Jakub Šesták se k bráně probil
I když ho zezadu obránce zlobil
brankář Komety svým očím nevěří
vždyť **YTONGSKÝ** útok už kolem brány
víří
Šesták přihrává a **Vak** pálí
Puk do brány dostává a Jež se na ledě válí.

Závěr:

Tomáš Vak dal v čase 59:20 rozhodující
GÓÓÓLLLLL!!!!!!!!!!

Závěrem bych Vám všem chtěl popřát
krásné jaro a slunce v duši.

© Anonymius Nonameus

P.S.

I když Extraliga již skončila, s hokejem se
loučit nemusíte. Play-off zámořské NHL je
v plném proudu.

* * *

Poznámka jiné čtenářky: také já však mu-
sím pisateli v leccems oponovat. Kolem
15. roku svého žití (cca před 25 lety)
jsme chodily s kamarádkami – pozor! čistě
dámská společnost!!! – na hokej, i když
častěji na fotbal. Byly to velké dny FC
ZBROJOVKA, a proto bych ráda uvedla
to, co jsme na stadióně zpívaly (tedy spíše
„hulajdaly“) my:

Když hraje ZBROJOVKA

všechno se třese

Karel dá na Karla

a gól se nese

Pepa to vyrazí

Štefan to načne

a velké kolotoč

před bránou začne.

Každé ať ví

i malý mrně

že titul zůstane

NAVĚKY V BRNĚ!!!!!!

A protože dodnes patří aktivní hokej
a fotbal k mým nejoblíbenějším sportům,
jedná se zřejmě o momentální zaostalost –
nebo spíš bez onoho „mo“?

– msv –

Co se událo

z farní matriky

V měsíci březnu byli pokřtěni:

Hana Lenka Švestková	5. 12. 2000
Pavla Baláčová	23. 12. 2000
Andrea Anna Polnická	31. 12. 2000
Lucie Klímová	28. 12. 2000
Tereza Dvořáková	23. 1. 2001

V měsíci březnu byli oddáni:

Michal Smrček a Eva roz. Kršková	3. 3. 2001
Tomáš Veselý a Kateřina roz. Kuxová	17. 3. 2001
Václav Franta a Lenka roz. Sobolová	24. 3. 2001
Tomáš Barták a Monika roz. Fialová	31. 3. 2001
Karel Hledík a Věra roz. Široká	31. 3. 2001

V únoru a březnu se s námi rozloučili:

Markéta Henková	68 let
Antonín Slezák	62 let
Josef Snášel	76 let
Terezie Kupková	82 let
Václav Kopeček	85 let
Marie Němcová	86 let
Marie Florianová	91 let
František Dušek	neuveveno
Ladislav Kamenský	78 let
Marie Fuchsígová	91 let
Vojtěch Kubín	78 let
Jiří Kousal	79 let

Setkání mládeže na Petrově

reportáž

V sobotu 7. dubna (2001) se konalo diecézní setkání mládeže s otcem biskupem. Na přípravě této velké akce se podílelo brněnské biskupství, sdružení EL-PIS (které je tvořeno zástupci jednotlivých farností) a další pomocníci. Já jsem měla možnost působit na tomto setkání jako organizátor a tak jako mnoho dalších přispět svou troškou ke společnému dílu.

Začátek setkání byl naplánován na 9. hodinu. Již po 8. hodině se začalo zaplňovat prostranství před katedrálou, převážně mladými z farností brněnské diecéze. Na prostranství se kromě houstnouiho davu nacházelo také 12 stolků s vlaječkami určité barvy. U každého stolku nabízeli organizátoři témata na dopolední přednášku.

Pro zajímavost uvádím názvy některých témat: „Misionářská činnost“, „Bioetika“, „Politika a církev“, „Křížová cesta městem“, „Řeholní řády“ a další zajímavá témata.

Následně jsme se shromáždili v katedrále, kde nás vřele přivítal o. biskup Vojtěch Cikrle. Zde jsme měli také čas na popřemýšlení a ztišení. Potom jsme se rozešli na námi zvolené přednášky.

Znovu jsme se všichni sešli až k obědu. Obětavé pomocnice rozdávaly všem hladovcům párky s hořčicí a rohlíkem až do nasycení všech žaludků.

Na odpoledne si skupinky dívek a chlapců připravily různé příběhy a scénky, které nám skvěle a vtipně zahrály. Program obohatily i rozhovory s významnými osobnostmi:

- s o. Vojtěchem Cikrlem, který hrál i v jedné scénce,
- s představitelem politické strany KDU-ČSL – p. Kasalem, který nám zahrál na kytaru a zazpíval píseň vlastní tvorby,
- s tiskovým mluvčím pana prezidenta Havla
- a s bývalou tiskovou mluvčí politické strany KDU-ČSL.

Setkání bylo zakončeno krásnou mší svatou slouženou – jak jinak – o. Vojtěchem spolu s mnohými dalšími kněžími. Setkání se neslo v nádherném „Duchu“ a přátelské atmosféře.

Takže za rok!

Jarmilka

Sursum deorsum

Jednou si tak vykračuji po schodišti naší školy, když do mě málem vrazí Venia a kromě pozdravu mi věnuje i popsaný papír. Po přečtení ho založím někam hluboko mezi sešity. To bude nějaká drsnárna a já si chci radši o Velikonocích užít pohodu . . .

Jenže všechno dopadlo úplně jinak. 15. 4. se o půl čtvrté škrábu na Petrov s lehkou krosnou na zádech. Kdoví co mě ještě čeká. Ani ne za půl hodiny už zase

letím zpátky k hlavnímu nádraží. Ale to už s mou skupinkou – Minehavou, Matesem, Fíkem a Ojerem. Na Zvonaře jsme se i s ostatními naložili do autobusu směr Jedovnice s tajemnou obálkou v rukách. V autobuse bylo opravdu teplo i veselo. No a v Jedovnicích jsme přišli hned na několik nemilých skutečností: že vůbec nevíme co s mapkou a šifrou (bohatstvími tajemné obálky), že začíná padat něco mezi deštěm a sněhem a že v tom prožijeme nejspíš celou noc. Nakonec to bylo naštěstí docela naopak. Během noci začalo být celkem fajn počasí, ovšem hru jsme pravda moc nepochopili. Pořádně nám ji až kolem půlnoci vysvětlili Káče, Chicken a Šídlo, kteří nás na jednom stanovišti (jakožto poslední skupinku s nemalou časovou ztrátou) netrpělivě očekávali s radou, jak se chránit proti nepřátelským psům (stačilo nasypat pepř do ponožek a vzdát se pohodlí bot). A odkázali nás na další zprávu. Ale nám nějak nebylo shůry dáno a zprávu jsme nenašli. A co dál? Myslím, že to byla moc super noc plná srandy. Ať už v tajuplné autobusové zastávce, kde jsme všichni jak o život hledali na Fíkovo přání mapu, abychom pak zjistili, že ji drží Fík v ruce, nebo u Macochy (do které jsme měli za úkol hodit kámen), kde jsme se toho dozvěděli spoustu z našich nejen skautských životů. K ránu už jsme měli vážně dost. Kousek od Ostrova jsme potkali zbytek našich odvážlivců v jedné malé jeskyňce. Nakonec jsme se všichni odebrali na místní faru, kde jsme si uvařili moc dobrý oběd (o náročnosti akce vypovídá, že Aston

usnul i mezi polévkou a druhým chodem) a když jsme se potom někteří vyspali (a někteří zahráli fotbal), řádně jsme po sobě uklidili a vydali jsme se autobusem, ve kterém si naše zážitky nedobrovolně vyslechli i ostatní cestující, zase domů – do Brna.

Veverka

Velikonoční Újezd

S břichem plným svátečního oběda se na Boží hod velikonoční zvedali od stolu všichni, kdo chtěli jet na velikonoční akci, již tradičně pořádanou Kmocháčkem a Keprníkem za neformální podpory domácí drůbeže. Poměrně časný odjezd zavínil, že účastníci akce jedli ve spěchu, pokud vůbec, ale po dlouhé postní době byli všichni ochotni leccos překousnout. Odpolední počasí, ve kterém se lehké poprchávání střídalo s drobnými přeháňkami, nepřálo jakýmkoliv aktivitám a proto odpadly debaty o nejlepším využití času. Vydali jsme se hrát diskobal. Keprník s námi vyrazil k lesu, aby v něm našel hůl, údajně na kuřata. Někteří mu to věřili, jiní, se silně vyvinutým smyslem pro spravedlnost, se domnívali, že je to spíše na pondělní ráno. Lidová moudrost měla za to, že hůl je na psa (nicméně tuto informaci nebylo možno ověřit a proto odkazuji na Mudrosloví národa slovanského (str. 89, heslo č. 12) a jeho Komentovaný výklad (sv. VII., str. 15 – 208)).

Nakonec se ukázalo, že pravdu neměl nikdo, protože hůl byla na nic.

Diskobalové klání se ukázalo být velmi prospěšným; nejenže jsme se všichni v zápalu boje zahřáli, také jsme se lépe seznámili. Sport lidi spojuje a ukazuje jejich pravou podobu – například já jsem již v prvních minutách odložil šálu a bundu, které vytvářely dojem váhové převahy, a ztracený respekt jsem musel znovu získat v několika téměř čistých zákrocích. Ostatní se také snažili, kupříkladu Liška bojovala jako lev, jen Okap běhal jak trubka.

Večerní program se skládal z likvidace grilovaných kuřat a divadelních výstupů, které byly podány s mimořádnou invencí a vkusem, navíc byly doprovázeny mimořádnými hereckými výkony. Na scéně se odehrávala skutečná dramata, ze kterých nebylo těžké vzít si poučení. Obou večerních aktivit se účastnil i P. Topenčík, který ocenil zejména kvalitu stravování.

Po probdělé noci následovalo díky lidovým tradicím krásné ráno. Některé dívky, které folklóru nerozumí, se snažily překazit průběh tradičních zvyků, ale byly po zásluze potrestány. Myslím, že dobrá

věc se podařila – snad jen mohlo být více vody.

Po snídani jsme se odebrali do místního kostela na mši, při které se na některých již začínala projevovat únava – někteří klečeli po proměňování tak dlouho, dokud se nevzbudili. Většina se ale udržela a ke konci mše byli zase všichni čilí.

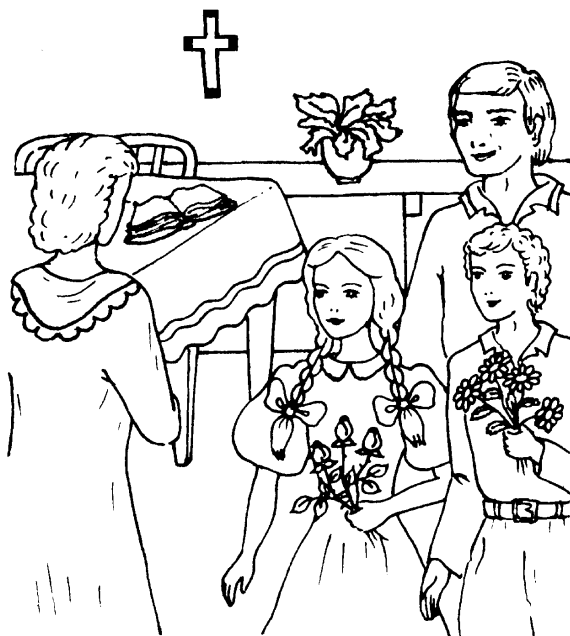
Návrat na faru a následný úklid proběhly rychle a tak jsme si pro ukrácení času zahráli společenskou hru nazvanou Labyrint vědomostí, jejímiž tvůrci byli zřejmě lidé ducha mdlého, kteří kvízové otázky kladli na základě vlastních chabých znalostí a na základě slovníkových hesel. A tak se naprosté triviality střídaly s otázkami typu – „Kdo vyhrál zlatou medaili v běhu na 400 m. v r. 1962 na olympiádě?“ nebo „Který Čech namaloval obraz Karlova mostu, který visí ve Vídeňském kunsthistorickém muzeu?“ – tak šikovně, že si neustále rvete vlasy nad tím, jakou otázku dostali ti druzí a pak zase nad tím, jakou otázku máte vy. Cílem hry je podle mého názoru buď znepřátelit navzájem hrající společnost, anebo ji naopak sjednotit za účelem nalezení autorů hry a jejich náležitého potrestání. Tato hra, jež je spíše kombinací danajského daru a Pandořiny skříňky, není vhodná nejen pro děti, ale ani pro dospělé.

Naštěstí jsme hru ukončili předčasně kvůli odjezdu vlaku a zbylé chvíle strávili vyhříváním na slunci, které se vynořilo z mraků.

Gert

Pro nejmenší

Najdeš 10 rozdílů?

Pohádka

Den se chýlil ke konci a na „vrabčím“ stromě malí vrabčáci jeden přes druhého žadonili na starém vrabčím dědouškovi povídání před spaním. „Povídej zase o li-dech, povídej,“ volali. Dědeček se nedal přemlouvat dlouho. „Povím vám nejpodiv-nější zážitek, co jsem s lidmi měl,“ slíbil.

„Tenkrát jsem byl jen o málo starší vrabčák než jste vy a bydlil jsem ve velikém, krásném městě; lidé ho nazývali Jeruzalém. Ale měli tam podivné zvyky – nestačil jsem se divit. Jednoho dne jsme létali celí vyplašení hlukem a jásosem v ulicích. Nějaký člověk jimi projížděl na oslátku a ostatní mu mávali palmovými větvemi a volali cosi o slávě.“ Dědeček se usmíval, ale hned mu úsměv zmizel. „Podivil jsem se, když jsem za nějaký čas při hledání potravy uviděl stejného člověka, nepochybně to byl on, viset mezi zemí a nebem na podivném stromě bez listů. Po tváři mu tekla krev a vypadal bídne. Nikdo kolem něj už nevolal nic o slávě a vůbec se mi ten dav lidí nelíbil. Říkám vám, podivní jsou lidé, raději od nich dál.

Nedalo mi to, díval jsem se, jestli toho člověka nesundají. Ale oni počkali až dodýchal a teprve potom ho sundali a dali na klín nějaké ženě. Nevěděl jsem, že lidé mohou tolik plakat. Bylo mi jí líto. Odletěl jsem raději domů – bydlel jsem blízko zvláštních jeskyní ve skále. Ale ani tam jsem neměl klid. Přinesli sem tělo

toho muže, jeskyni zavalili kamenem a celou noc u ní zevlovali vojáci. Chvilku klidu jsem neměl. Konečně se mi podařilo usnout, ale ne nadlouho. Probudila mě nějaká žena, přišla ještě za tmy a hlasitě vykřikla. Proč mě budí, pomyslel jsem si nevrle a díval se, co ji tak překvapilo. Aha, od jeskyně je opět odvalený kámen. Odběhla, teď už tu bude klid. Ale kdepak. Za chvíli sem běželi dva muži a jeden z nich dokonce vešel do jeskyně; pak i ten druhý. Nemohou nechat chudáka vrabčáka chvíli spát! Aspoň ta žena kdyby mi tu neplakala! Byl jsem vděčný neznámému muži, který se tam náhle objevil, že po pár jeho slovech její pláč ustal a ona se najednou šťastně usmívala. Jak už jsem říkal, lidé jsou podivní. Kdoví, co se to tenkrát ve městě dělo. Raději jsem se odtamtud odstěhoval, ale dodnes jsem na ty zvláštní události nezapomněl,“ skončil dědeček a vrabčátka už pomalu usínala.

Jarka

Pro bystré hlavy

DEN MATEK, SVÁTEK VŠECH MAMINEK
SLAVÍME VŽDY:

♣ □ △ ♥ ○ △ ⊗ ♠ ♣ ▽ ⊙ ▷
* ◁ * ▽ • ⊗ △

vylušti podle klíče:

▷ • △ □ ♠ ◁ * ▽ ♣ ▽ ⊙ ♥ ○ ♣ ⊗ ▽
I TUREK VĚ DĚ L HODNĚ